

Kitabın adı: İki Kavgacı Ağaç

Yazarının adı: Aytül AKAL

Hazırlayan kişinin adı: Semahat Uzgör (öğretmen)

Uzun apartmanların, geniş yolların kenarında, boş bir toprak parçası varmış. Oraya bina mı yapalım, park mı yapalım derken, bir gün bir grup öğrenci gelmiş. Öğretmenleri her birine minik bir fidan vermiş. Ellerinde kazma ve kürekler, şarkılar söyleyerek çukur açmış, fidanları sıra sıra toprağa dikmişler.

Bu çocukların arasında iki kavgacı çocuk varmış. Bu çocuklar her konuda kavga çıkarır, huysuzluk ederlermiş. İşte bakın, yine kavga ediyorlar...

“Kiraz ağacını ben dikeceğim!” demiş bir tanesi.

“Hayır, sen erik ağacını dik! Kiraz ağacını ben dikeceğim!” diye tutturmuş öteki.

Birbirlerinin elindeki fidanı kapmaya çalışmışlar. Oysa her ikisi de elma fidanıymış.

Derken, “Benim fidanım daha uzun!”, “Hayır, benimki daha uzun!” kavgası başlamış. Fidanları boy ölçüşmüşler. Bakmışlar, ikisi de aynı boyda.

Sonra toprağı kazmaya başlamışlar. Öteki çocuklar iki çukur arasında boşluk bırakıyorlarmış ki, fidanlar rahat rahat büyüyüp ağaç olsun. Ama bizim iki kavgacı çocuk, yer konusunda da anlaşamamışlar tabii. İkisi de aynı yere dikmek istiyormuş. Sonunda itişe kakışa fidanları yan yana dikmişler.

Aradan günler, aylar geçmiş. Fidanlar yavaş yavaş büyümüş, ağaç olmuş. Bazıları çiçek açmış, birçoğu meyve bile vermiş. Meyve vermeyen, yalnızca iki ağaçmış. Bunlar, iki kavgacı çocuğun diktiği ağaçlarmış. Diğer ağaçlar büyümek için köklerini toprağa yayıp yapraklarını güneşe doğru uzatırken, bu iki kavgacı ağaç günlerini birbirleriyle çekişip kavga etmekle geçiriyormuş.

“Çekilsene oradan! Oraya ben kökümü uzatacağım!” demiş biri.

“Hayır orası benim yerim! Sen çekil!”

“Yapraklarını üzerimden kaldır! Güneşi göremiyorum.”

“Yalancı! Asıl sen benim yapraklarımın üzerinden çekil. Bak, dallarımı kırıyorsun!”

“En kötü yalancı sensin, çünkü senin dalların aslında beni ittirmeye çalıştığın için kırılıyor.”

İşte, bütün günlerini böyle kavga ederek geçirirmiş bu iki ağaç. Hiçbir kuş onların dalına yuva yapmak istemez, kelebekler, arılar, tırtıllar onlarla arkadaşlık etmezmiş. Çiçek açmadıkları, meyve vermedikleri için, çocuklar bu iki ağacı hiç sevmezmiş.

Sonunda iki kavgacı ağacın yaprakları sararmaya, dalları kurumaya başlamış. Diğer ağaçlar onların bu haline çok üzölmüş. Bir doktor çağırılmaya karar vermişler.

Doktor, güneşin altın kollarından birinde yaşıyormuş. Ağaçlar onu çağırınca hemen altın ışıklardan birine binip iki kavgacı ağacın yanına gelmiş.

“Eğer üşütüp hasta olsaydınız, ilaç verip sizi iyileştirebilirdim,” demiş. “Ama size yardım edemem. Kavgacılığınız yüzünden birbirinizin güneşini engellemiş, köklerinizi aynı yere uzatıp birbirinizin besinini almışsınız. Bu nedenle yardımlaşarak büyüyen diğer ağaçlar gibi gelişememiş, çiçek açamamışsınız.”

İki kavgacı ağaç, doktorun sözlerini duyunca çok utanmış.

İkisi de yapraklarını çekmek istemiş, ama dallar birbirine sarıldığından çekememişler. Köklerini başka yöne uzatmak istemiş, ama kökler birbirine iyice dolanmış olduğundan, uzatamamışlar.

Eyvah, şimdi ne yapacaklar?

Artık onlar da bütün ağaçlar gibi gökyüzüne uzanmak, yapraklarını rüzgârda nazlı nazlı sallamak, kökleriyle uzak besinlere ulaşmak istiyormuş. Onlar da dallarında çiçekler açsın, çevrelerinde böcekler, kuşlar ve onları seven çocuklar olsun istiyormuş.

En çok istedikleri de, artık çok iyi geçinmek ve dost olmakmış.

Onların artık kavga etmediğini gören bir kuş uçup dallarından birine konmuş. “Merhaba! demiş ağaçlara. “Neden böyle üzgünsünüz?”

“Dallarımız birbirine dolanmış. Bir türlü açamıyoruz,” demiş ağaçlar.

Kuş hemen arkadaşlarını çağırmış. Hep birlikte kavgacı ağaçların dallarını gagalarıyla tutup birbirinden ayırmışlar.

Sonra, kuşlardan bazıları ağaçların dallarında yuva yapmak için izin istemiş. Ağaçlar çok sevinmiş.

Ya kökler? Kökleri ne olacak?

Tam o sırada, “Merhaba!” diye incecik bir ses duymuşlar. Eğilip bakmışlar ki, minik bir solucan toprağı eşeliyor.

“Ben size yardım edebilirim,” demiş solucan. Sonra, arkadaşlarını çağırmış. Hep birlikte ağacın köklerine tünel açmışlar. Birbirine dolaşan kökleri ayırmışlar.

Ağaçlar köklerini başka yöne doğru uzatmış, dallarını göğe kaldırmış, şöyle bir gerinmişler.

Sonra “Merhaba!” demişler birbirlerine. “Merhaba güzel ağaç! Benimle arkadaş olur musun?”